

4.2. Tècniques per a l'organització de reunions.

Disposem d'una gran varietat de tècniques per organitzar reunions amb finalitats específiques com ara transmetre una informació, obtenir una idea creativa, arribar a un consens o trobar solucions a un problema, per posar-ne alguns exemples.

Així, partint de les diferents tipologies de reunions, podem classificar aquestes tècniques en:

- Tècniques informatives o formatives.
- Tècniques de discussió i presa de decisions.
- Tècniques creatives per a la generació d'idees i propostes.

Tècniques informatives o formatives

Les tècniques que prioritzen el component informatiu o formatiu són la conferència, el simposi, la taula rodona, el panel, el seminari, el congrés i la convenció.

- La conferència

La conferència és un esdeveniment puntual en què una persona experta en una matèria fa un discurs o una dissertació sobre un tema professional.

El temps aproximat d'una conferència sol ser d'una hora sense interrupcions. En acabar, les assistents i els assistents poden fer preguntes directament a la persona conferenciant.

El públic d'una conferència no ha de ser especialista en el tema, només cal que hi estigui interessat.

- El simposi

El simposi consisteix en un conjunt de xerrades sobre un mateix tema, si bé des de diferents punts de vista, per tal d'obtenir-ne una visió completa.

El simposi permet obtenir informació sistemàtica i especialitzada sobre un tema des de diferents punts de vista i enfocaments multidisciplinaris.

Les xerrades solen durar uns 15-20 minuts i les duen a terme diferents especialistes en la matèria. Al final de les exposicions es pot obrir un torn de preguntes. El temps total del simposi no sol excedir les dues hores.

La persona que coordina el simposi s'encarrega de presentar les ponents i els ponents. El públic sol ser bon coneixedor del tema tractat, per la qual cosa el lèxic utilitzat pot ser tècnic i especialitzat.

- La taula rodona

La taula rodona està formada per un grup de persones (10 com a màxim) que es reuneixen al voltant d'una taula per tractar un assumpte o problema determinat d'una manera informal.

L'assumpte s'aborda mitjançant el debat i l'intercanvi d'idees sota la supervisió d'una persona que exerceix de moderadora, que també seu a taula, separant a les i els ponents segons l'afinitat d'opinions.

Cada participant, que no ha de ser expert en la matèria però sí aportar una opinió valuosa sobre la qüestió abordada, fa ús de la paraula durant aproximadament 10 minuts. Es tracta que tothom escolti els punts de vista dels altres.

Acabades totes les exposicions, la persona que modera la taula sol plantejar una sèrie de preguntes que les ponents i els ponents contestaran de manera espontània. Entre elles i ells es pot establir un diàleg que la persona moderadora guiarà tenint en compte els temps.

A la taula rodona el públic no intervé, només en acabar pot dirigir preguntes als membres de la taula. Convé establir una durada d'entre 60 i 90 minuts com a màxim.

- El panell

El panell consisteix a reunir davant del públic un grup d'entre 4 i 6 persones expertes en una matèria per dialogar i analitzar un tema des de diferents punts de vista.

Tingues-ho en compte!

Tot plegat, el panel no hauria de durar més d'una hora.

Els membres que formen el panel i la persona que els coordina s'han de veure entre si i han de poder veure l'auditori, per la qual cosa la disposició en semicercle és la més adequada:

A la primera part, la coordinadora o coordinador dinamitza el diàleg plantejant unes preguntes als panelistes i modera els torns i els temps d'intervenció. A més, ha de vetllar perquè la discussió es dugui a terme correctament. En aquesta fase, el públic simplement escolta les aportacions de les persones expertes.

En una segona fase, la coordinadora o coordinador recull les preguntes de l'auditori i les canalitza cap a la persona experta que correspongui perquè les contesti.

Finalment, la coordinadora o coordinador tanca la sessió recordant les conclusions dels temes tractats i elabora una síntesi final.

- El seminari

El seminari és una reunió especialitzada, de natura tècnica o acadèmica, que intenta desenvolupar en profunditat un tema determinat.

En aquest esdeveniment, la persona o persones especialistes interactuen amb les assistents i els assistents en la difusió de coneixements i el desenvolupament de recerques.

La participació del públic és activa, cooperant i compartint experiències per aprendre sobre el tema del seminari, ja que es tracta d'una activitat eminentment formativa. Per la seva complexitat, es pot desenvolupar en diverses sessions planificades prèviament.

- **El congrés**

Un congrés és una reunió de membres d'un determinat col·lectiu professional per debatre i presentar els seus estudis i conclusions davant la resta de col·legues.

A diferència dels seminaris, als congressos la relació entre ponent i auditori és d'igual a igual, és a dir, tothom, amb diversos matisos, és especialista en la matèria.

D'altra banda, la diferència entre un congrés i un simposi és que aquest últim tracta només una temàtica concreta i única al llarg de diferents xerrades, mentre que al congrés s'exposen diversos temes, sempre dins del marc de l'activitat professional del públic assistent.

Tècniques de discussió i presa de decisions

Aquest grup de tècniques potencia la participació de tothom en la discussió de les propostes i en la presa de decisions. Les més utilitzades són l'assemblea, la rotllana, el xiuxiueig, el Phillips 66 i el debat.

- **L'assemblea**

Una assemblea és una reunió de persones que té la finalitat d'informar sobre determinats aspectes i prendre decisions de manera conjunta.

Està composta per un auditori i una taula directiva, i es desenvolupa en les fases següents:

La junta directiva elabora un ordre del dia o relació dels temes que s'hi tractaran.

Un membre de la junta exerceix de portaveu i proporciona la informació o les propostes sobre cada punt de l'ordre del dia.

L'auditori rep la informació de manera activa, la qual cosa pot donar lloc a discussions i debats.

Les conclusions generals d'aquests debats i discussions s'han d'anotar a l'acta de l'assemblea.

L'assemblea és un dels millors mitjans per proporcionar informació oficial, discutir propostes i prendre decisions.

- **La rotllana**

La rotllana és una tècnica educativa que divideix el gran grup en subgrups petits per facilitar la discussió.

Una vegada que s'han creat els subgrups, la dinàmica de funcionament és la següent:

La persona coordinadora redacta les preguntes sobre el tema i les lliura escrites en targetes a cadascun dels subgrups.

Cada subgrup ha de discutir sobre un tema per tal d'arribar a conclusions parcials.

Al final, s'extreu la conclusió final dels informes de cada equip.

Aquesta tècnica és útil per:

Iniciar un programa en què es dona al grup l'oportunitat d'informar sobre els seus interessos, necessitats i suggeriments.

Promoure la intervenció de tots els participants al petit grup.

Fomentar la divisió del treball i la responsabilitat.

- **El xiuxiueig**

El xiuxiueig consisteix en una discussió per parelles sobre un tema.

El funcionament de la tècnica és el següent:

Es fa una breu presentació sobre un tema i es planteja el problema o assumpte que es vol solucionar.

Es divideix el grup per parelles.

Cada parella, dialogant en veu baixa per no molestar els altres, discuteix, durant uns minuts, per arribar a una conclusió o solució del problema o assumpte plantejat.

Per acabar, cada parella exposa la conclusió a què ha arribat.

Aquesta tècnica es fa servir per conèixer l'opinió del grup sobre un tema determinat, però sense que es manifesti de manera general. Així es coneixen les opinions concretes i el que pensa cadascun dels participants, garantint la intervenció de tot el grup.

És útil per proposar activitats grupals com ara viatges, tallers, jocs, etc., o també per valorar el grau d'acceptació de les activitats plantejades.

- **El Phillips 66**

Al Phillips 66 es divideix un grup nombrós en subgrups de 6 persones perquè discuteixin un tema concret durant 6 minuts i arribin a una conclusió.

La qüestió sobre la qual es discuteix s'ha d'escriure en una pissarra a la vista de tots els participants. El procés que se segueix és aquest:

Quan tothom coneix la dinàmica i el que ha de fer, la persona que coordina el grup formula la pregunta sobre la qual els subgrups han de debatre.

Cada subgrup tria una persona, que assumirà el rol de secretària o secretari.

A continuació, cada membre exposa la seva opinió sobre la pregunta plantejada, es discuteix breument durant 6 minuts i s'elabora una síntesi, que tothom ha d'aprovar. La secretària o secretari la recull per escrit.

En gran grup, les secretàries o secretaris llegeixen la seva síntesi de manera resumida. Amb els informes dels diferents subgrups, cal arribar a unes conclusions generals.

La persona coordinadora d'aquesta tècnica ha de controlar el temps, avisant abans que s'esgotin els 6 minuts, perquè els subgrups puguin fer la síntesi. A més, no ha de fer cap avaluació, ni tan sols indirecta,

- El debat

El debat consisteix en una discussió del grup sobre un tema, una situació o un esdeveniment que per les seves característiques sigui interessant, important i polèmic. Es duu a terme, habitualment, després d'una activitat d'interès general, com ara veure una pel·lícula, anar a una exposició, assabentar-se d'un problema, etc. Perquè hi hagi debat, el tema ha de ser susceptible de discussió i d'anàlisi des de diversos enfocaments o interpretacions.

El debat requereix que una persona exerceixi de moderadora, obri el fòrum, introdueixi el tema i condueixi l'intercanvi d'opinions. A més, h

Tècniques creatives

Les tècniques creatives permeten obtenir idees i propostes originals, creatives i divergents, moltes de les quals són difícils de concebre mitjançant altres mètodes. La més popular és la pluja d'idees, però n'hi ha d'altres com ara l'estudi de casos i el pensament lateral.

- La pluja d'idees o brainstorming

La pluja d'idees o brainstorming és una tècnica que potencia la participació de totes les persones del grup perquè aportin, amb absoluta llibertat, les seves idees o solucions sobre un problema concret exposat prèviament.

Es tracta d'una tècnica altament productiva, ja que permet obtenir una gran varietat d'idees en poc temps; és especialment útil per descobrir tendències i conceptes nous o propostes originals.

En una sessió de brainstorming se segueixen aquests passos:

Abans de començar, s'han d'explicar les regles que exigeix una sessió de brainstorming i assegurar-se que tothom les ha entès.

Després es planteja el tema o problema objecte d'anàlisi.

Les participants i els participants van exposant en veu alta, sense restriccions ni limitacions, les solucions o idees que se'ls acudeixin, que s'anoten a la pissarra. Es pot establir un temps per aportar aquestes idees o es pot deixar que la sessió es prolongui fins que deixin de sorgir aportacions.

Tot seguit, la comissió o grup escollit passa a estudiar les idees proposades per tal de decidir la solució més eficaç al problema.

La persona que condueix la tècnica no hauria de participar en aquesta dinàmica, sinó limitar-se a coordinar el treball conjunt del grup.

- **L'estudi de casos**

L'estudi de casos consisteix a estudiar o analitzar un cas concret per obtenir diverses solucions o alternatives.

El seu desenvolupament es compon de les fases següents:

Fase preliminar. La persona que condueix la tècnica presenta el cas mitjançant la projecció d'una pel·lícula, la lectura d'un guió, una audició o la distribució de còpies d'un escrit.

Fase eclosiva. És la fase creativa, ja que s'hi promou l'explosió d'opinions, impressions, judicis, alternatives, etc., deixant que cada persona s'expressi lliurement i espontàniament. En acabar aquesta fase han quedat de manifest les diferents posicions, la subjectivitat de les propostes, les incompatibilitats, etc.

Fase d'anàlisi. S'analitza objectivament la informació recopilada a la fase anterior, separant els prejudicis i buscant el sentit comú i el consens.

Fase de conceptualització. A partir del consens grupal es formulen els principis d'acció concrets aplicables en situacions semblan

- **El pensament lateral**

Si bé en la presa de decisions o la solució de problemes se solen seguir processos de pensament lògic, de vegades, si es busquen plantejaments nous o creatius, es pot recórrer al pensament lateral.

El pensament lateral prioritza la creativitat, és a dir, la generació d'idees i solucions a partir d'enfocar el problema des de perspectives diferents a les convencionals.

En la nostra manera habitual de pensar integrem massa coses alhora (la informació, la lògica, les emocions, la creativitat...), fet que ens confon i obstaculitza el desenvolupament del pensament. Amb el pensament lateral la persona s'entrena per fer servir un pensament després d'un altre, en comptes d'utilitzar-los tots alhora.

La tècnica que facilita aquest procés s'anomena «**sis barrets per pensar**». En utilitzar-la ens veurem obligats a canviar la nostra manera habitual de pensar i estarem en condicions d'afrontar els problemes des de perspectives molt diverses.

